

▸ Schein Gábor

Tizedik nap

A háborút mindenki magában vívja tovább. Az aknákat nem szedik föl, csípők, lábak szakadnak. Vannak helyek, ahová ezentúl sem ajánlatos lépni. Nem kerítik őket körül, a határokat majd a természet jelöli ki. Ahová senki sem lép, ott a növényzet elvadul, és a fegyverek álma legyőz minden emberit. Mégis van olyan, aki ide igyekszik. Hosszú utat tesz meg, hogy ő még csak most kezdje el a maga háborúját. Senki sem tudja, mire készül, körbezárva egy seholsincs területen.

*

Hazudj, kábíts mindenféle szerekkel! Állíts tükröket, amik egymást mutatják! Állj közéjük! A tested bennük puszta sűrűség és kiterjedés, vonzza a bekapcsolva felejtett kamerákat. Figyeld, ami a tükrökben történik! A tükör merő kegyetlenség. A rájuk tapadt képek megszakítják az időt, és te megkezdheted végre sötét utazásod. Gyűjts hozzá fegyvereket! Minden szót fordíts magad ellen, és próbáld ki az erejét! Semmi sem ott van, ahová tartozik, minden mozdulni akar önmagán túlra.

*

Egy svájci nyugdíjas, olvasod az újságban, az évek során szabályos eróddé változtatta a házát. Lőállásokat alakított ki, rejtekajtókat, járatokat készített. Azelőtt matematikatanár volt, mindent pontosan megtervezett. Kalkulált a halálával is. Felhagyott a banki adósság törlesztésével, számláit nem fizette be, és nem reagált a felszólításokra. A házára egy idő után kényszerárverést rendeltek el. Amikor kivonult a hatóság, rájuk lőtt, majd tűzharcban megsebesített egy rendőrt is. A nyugdíjas most szökésben van. A Jura hasadékaiban rejtőzhetett el.

*

Az ablak mögül lombokkal fülel a sötét. A párás csendben nagy páfránylevelek közt vakság érik, nem emberi szem néz. Nem képeket lát. Kívülről semmi sem jut a gyulladt szemhajak mögé, és belül apró fénypontokat szikráztat a vér. A lélegzet szárny lehetne, ha belül is el tudna némulni minden beszéd. De nincs hely így a kitörésre. A tudat legmélyén sem áll annyira az idő, hogy a test súlya nélkül lebeghetne, hiába merül el az ismétlésben. És a szemhéj sem tartható sokáig zárva. Mielőtt felpattan, önmaga tükrebe néz a szem, meglátja magát egy másik arcban.

*

A Jurában rejtőző hatvanhét éves matematikatanár a legutóbbi hírek szerint megint felbukkant a házának közelében. Újra tűz alá vette a rendőröket, akik viszonzták a tüzet. Senki sem sérült meg. A parancsnok az esti sajtótájékoztatón elismerte, hogy alábecsülték az idős férfi veszélyességét, és nem tudta megmondani, mik lehetnek a céljai. Arra sem volt magyarázata, miként tudott másodszor is eltűnni a rendőrök orra elől. A parancsnok türelmet és megértést kért. Megnyugtatózásul kijelentette, hogy a férfit e pillanatban is kutyákkal és helikopterrel keresik.

*

Sötét út vezet magadhoz. Néha már bátran követed a nyomokat, amiket egy váratlanul visszatérő kísértet hagyott. A kísértetnek még nincs neve. És amit ennek nevezel, az sem hely, az sem terület. De a lépés az lépés, és a kitörni vágyó erőt már ismeri a test. Most udvarlással, türelemmel barátoddá kell tenned az időt. Az idegekben tébolyult csata zajlik. Az öngyilkos sejtek utolsó üzeneteiben mélabú és kétségbeesett követelőzés vegyül, de a műszerek által érzékelt zsongító búcsúzenék már csak háttérül szolgálnak a harc mélyebb crescendóihoz.

*

A svájci nyugdíjas meneküléséről leadott újsághírek napról napra rövidebbek lettek, miközben egyes jelentések már örültnek neveztek. A rendőrség egy hét után sem tudott eredményeket felmutatni, a parancsnok dühödt számonkérések és gúnyos megjegyzések céltáblája lett. Az árverést a nyilvánosság kizárásával végrehajtották. A nyomozás tizedik napján letartóztatták az idős matematikatanárt. A fegyvereit nem találták meg. Nem volt nála más, csak egy határidőnapló, amelyből kiderült, hogy akcióját egy egész Svájcra kiterjedő szabadságharc nyitányának szánta.

